

V časech vnucovaných lží a občanské pohodlnosti zavánějící zbabělostí se odvaha říkat pravdu stala smrtelným hříchem, ti nemnozí, kteří tak činí, pak sdílejí zoufalý osud vyobcovaných heretiků. Guillaume Faye je z takového pokolení nových kacírů – přesvědčivě dokazuje, že za zdánlivým klidem dnešního západního světa se skrývá to nejzáluďnější a nejhorší nebezpečí. Přestaňme si přece konečně lhát – nepodaří-li se v Evropě co nejdříve probudit ducha odporu, mohou zdejší národy a jejich kultury zmizet navždy.

A co vlastně Evropu tolik ohrožuje? Srovnání s draky ze starých legend je namístě – ohrožení má totiž vícero podob, jako měly tyto příšery hlav. Měřítkem našeho úpadku je ztráta hodnot, které stály u vzniku naší kultury: etika cti a vůle k moci, etnické a historické vědomí, národní hrdost, touha po stálém zdokonalování se, po organické demokracii a vládě skutečných elit – to vše se vytrácí. Naproti tomu lze na všech úrovních politických, kulturních i sociálních struktur či hierarchií bezustání vidět: podlézavou vstřícnost vůči všemu americkému, konzumerismus, merkantilismus (=zdroj veškerého bohatství v obchodu a hromadění kapitálu), všeobecnou zženštilost, kult homosexuality a toleranci vůči nejroztodivnějším úchytkám, univerzalizmus (=zdůrazňování všeobecného proti dílčímu, jednotlivému), globalismus (=propojování světa v jednu v jednu velkou společnost prostřednictvím vzájemných komunikačních, informačních, ekonomických, kulturních aj. vazeb), mondialismus (=tržní obsáhnutí celého světa), důraz na individualismus a bezvýhradné zakotvení v přítomnosti. Korunu všemu pak dává etnomasochismus na jedné straně a bláznivá xenofilie všech odstínů a barev na druhé. Tato duchovní, duševní a politická degenerace může měnit jména, jazyky, vzhled, nakonec však její maska spadne. A výsledek? Demografická katastrofa bílých národů, zahníždění islámu – a ten bude nemilosrdný, až nadejde jeho hodina – a samozřejmě i časovaná genetická bomba v podobě masové kolonizace cizími etniky, jejíž výbuch nevyhnutelně přispěje k chaosu a následnému zániku.

Je příznačné, že mezi názory odborníků na přistěhovalectví, demografii či hospodářství a sebevražednými postoji ďábelských propagátorů multirasového bludu v jehož vleku se vezou zkorumpovaní politici, zeje stále hlubší propast. Například Herwig Birg, ředitel „Institutu pro sociální bádání a politiku“ na univerzitě v Bielefeldu, říká jasně: „Přibližujeme se postupně někam na úroveň druhého, třetího světa. Se vši odpovědností tvrdím: Německo má mnoho co ztratit – na celém světě obdivovanou kulturu i vysoký životní standard, na němž tato kultura spočívá, a která se spolu s ním vytratí, bude-li masové přistěhovalectví ze třetího světa pokračovat.“ [...] [1] S ohledem na příští čtyři roky nedávno varoval ještě důrazněji: „V německých velkoměstech budou již v roce 2010 představovat migranti mladší čtyřiceti let většinu. Jestliže se včerejší hosté změní v pány země, kteří budou chtít určovat zájmy společnosti, budou tím překonány veškeré hororové scénáře!“ Potom, říká Birg otevřeně, „bude muset většině Němců stačit, že o nich tito lidé nesmýšlejí nepřátelsky [2]!“ Jinými slovy: Němci by se měli začít brzy učit, jakým způsobem si dobudou přízně nových vládců,

jestliže budou chtít být ve vlastní zemi nadále trpěni.

Taková je skutečnost: dekadence stojí víc než blahobyt. Je ovšem vrcholem ubohosti, když političtí multi-kulti šarlatáni užívají bohatství vzešlé z práce našich národů jako kreditní karty. Jinak řečeno: oběti si dobrovolně hradí cestu na popraviště. Evropa rozprodává své bohatství a kryje tak účet za vlastní zničení. Hospodářský úpadek předchází genetickému.

V jedné své (dřívější) hodně předvídativé knize upozorňuje Faye, nejpronikavější a nejradikálnější duch „Nové kultury“, na bezprostředně hrozící nebezpečí a tím také na okamžitou nutnost probuzení vědomí identity: „Giorgio Locchi mi naznačil, že poslední světová válka byla vlastně jen generální zkouškou a že Evropu nejspíš čeká další úder. Byl však toho názoru, že žádná katastrofa není definitivní a že konečné vítězství je možné i v situaci, kdy vše svědčí o tom, že se nacházíme na samé hraně propasti. Locchi, člověk bytostně ovlivněný římskou tradicí a germánskou duchovností, mne požádal, abych podle vlastních možností pokračoval v jeho práci. Ve francouzském duchu, tzn. s furia francese (= dosl. zběsilost, jinak pověstné bojové vytržení elitních severských válečníků), která je v některých galských duších stále ještě přítomna, a pro kterou je charakteristická vůle k nesmiřitelnému, nemilosrdnému odporu, který nezná strachu ani výmluv. Válka začíná teprve nyní. Je to jako udržet se na pádícím tygru (narážka na titul knihy J. Evoly Jízda na tygru, pozn. překl.). Velké střetnutí se ohlašuje: zahrnuje stejnou měrou naši smrt i znovuzrození, ale je to se vši pravděpodobností naše poslední šance.“ [3]

„Proč bojujeme“ je kniha napsaná pro následovníky všech velkých rebelů a buditelů, pro lidi, které sice dnešní realita trápí, ale zároveň věří, že Evropa ještě stále disponuje prostředky a možnostmi vývoje, které ji mohou vyrvat smrti – což ovšem předpokládá, že to Evropané budou chtít a hlavně, že si své situace budou vůbec vědomi.

Bezpochyby se jedná o knihu, jejíž ideje a navrhované alternativy jsou natolik podnětné, že jsou schopny roznítit ducha evropského odporu a spojit evropské kmeny jednou provždy: od islandského pobřeží až k nejzašším výspám Sibíře. Ale nejen to! Je tu také nový výklad 177 klíčových pojmů, od nichž se toto znovuzrození odvíjí. Tedy obrovský projekt, jakého se mohl odvážit – a následně i úspěšně provést – jen tak mnohostranně nadaný a pružný intelekt, jako je ten Fayeův.

Systémoví etnomasochisté – a je důležité to v této souvislosti vědět – jednají v Derridově stylu, pokoušejí se dekonstruovat (=rozložit) náš svět: začnou s jazykem, pokračují s tradicemi, s institucemi a s vžitými normami, aby nakonec přivodili vyhubení celých národů a kultur, aniž by narazili na odpor.

Pero, které napsalo tuto knihu, je šípem i skalpelem zároveň. S jistotou zasahuje do černého a pěkně popořadě pitvá všechny nádory, počínaje rozkladem jazyka. Další tucty chorob, sužujících současnou Evropu, následují. Šarlatánské teze jsou odhaleny, sémantické (=významové) bludy vypátrány, zavádějící výklady očištěny – z nich plynoucí pahodnoty, paralyzující naši vůli a instinkty eliminovány.

Naprosto tedy nejde o samolibou intelektuálštinu libující si v okázalém žvanění, nýbrž o knihu předkládající ideje výlučně reálné, které jen čekají na to, aby ve smělých duších dozrály k činu – protože jen takto nově probuzená vůle je ještě schopna naše agonii propadlé národy zachránit. Teprve nyní lépe chápeme, proč je znovudobytí (tj. převzetí iniciativy v této oblasti, pozn. překl.) idejí odvislé od znovudobytí (tzn. osvojení, pozn. překl.) pojmů [4]: instinkty se nezapojí, dokud nebudou dezorientující duchovní zmatky vymýceny; stejně tak nelze měnit svět, aniž bychom se nejprve nezbavili všech falešných významů, které znetvořují myšlení a překrucují výroky. To sebou nese nutnost být připraven k nepřetržitým protiútokům vůči všem agresím a soustavnému terorizování despotismem politické korektnosti, která není ničím jiným, než válečnou lstí nepřítel, který dobře ví, že čím více je národ podryván, tím více se vytrácí jeho charakter a odpor slábne. Religionista a germanista Bernhard Kummer trefně poznamenal: „Kdo zná naši duši lépe než my samotní, může nás dostat, kam se mu zachce.“ [5] Jeden z těchto klíčů tkví bezesporu v jazyce: jakmile začne upadat, rozum nevyhnutelně zakrní a národ se nezadržitelně propadá do ubohosti. Byl proto nejvyšší čas vrátit pojmy opět na pevnou půdu – a zároveň tak recyklovat i s nimi spojené ideje, neboť aby naše národy unikly globalistickému znekulturnění, které je ostatně pouze počátkem systematického ničení jejich duchovní a genetické podstaty (identity), nutně to předpokládá myšlenkové (mentální) a významové (sémantické) očištění řeči – a to je přesně to, co Guillaume Faye touto knihou vykonal.

Není to ale jen tak nějaká kniha, je to příručka, nástroj kritického myšlení, strategická zbraň, duchovní kompas i bojový manuál v jednom – tím je předurčena, aby se stala rukověť všech evropských sil bojujících za zachování identity.

Byla napsána, stejně jako předcházející titul této řady [6], z pocitu povinnosti a z vnitřní potřeby ve službě strategie probuzení (Strategie des Erwachens), jako kompendium našeho světového názoru: je to kniha bojovná, stále nám připomínající, že se nacházíme ve válečném stavu s nepřítelem, který ohrožuje samu podstatu našeho bytí: totiž nedotknutelné právo být a zůstat tím čím jsme, potomky předků, jejichž životy z velké části vyprávějí dějiny světa – od dobývání Země po dobývání vesmíru, sklánějíce se po tisíciletí před zákony života – proti všem zločinným ideologiím rasové a kulturní zkázy, jejichž nástrojem je mísení. Je jasné, proč jsou tyto knihy kazisvěty opovrhujícími rasami považovány za nanejvýš nekorektní, protože jsou naprosto korektní (=tj. správné a poctivé) vůči tomu, co oni chtějí zničit: k právům národů a k životním zákonům, které je vymezují.

Systém samozřejmě ještě může sázet na politickou kartu, jenže čím je falešná hra bez trumfů? My nemáme nic než naše ideje, naše přesvědčení, naši vůli – není to mnoho ve srovnání s uzurpátory (= držiteli moci), kteří s využitím všech myslitelných prostředků dennodenně matou mysl, otravují duši a ničí charakter. Hlavní trumf ale máme, trumf trumfů, který oni nevlastní a nikdy ani vlastnit nebudou: vědomí krve. Víme, kam směřujeme, protože víme, odkud jsme vzešli. Naše paměť sahá až k mýtu, vlastníme dějinné vědomí, vědomí o nepřetržité řadě předků, kteří nám předali to nejcennější – výsadu se jim podobat.

Skončeme proto neprodleně nekonečné debaty o maličkostech – na ně bude čas později. Co potřebujeme nyní jsou jasné směrnice, neúhybné principy, nekompromisní hodnoty a

neotřesitelná víra v kulturu a v národ. To jsou podmínky vítězství. Neboť jedno víme: věční budeme jen tehdy, pokud si nepomíjivé dědictví krve budeme střežit proti všem formám etnické homogenity, jako zákon prýšticí z vůle jediného boha, jehož jméno známe – dědičnosti.

Kniha ukazuje směr, pokládá základy, načrtává vize. Strhává pouta a spolu s furia francese, o níž mluví Guillaume Faye, rozdmýchává i furia espanola, teutonica, italiana, russia, bulgaria, croatia, islandia... A z této furia europeana vzejdou síly, které svět znovu podřídí zákonům života. Je načase. Vžívá Nietzscheho, chceme také my velkými písmeny, které uvidí i (za)slep(en)í, vštípit našim lidem nedotknutelné zákony krve, které chrání existenci každého národa a jeho kultury. Neboť ony jsou prazákadem našeho pokolení a naší rasy. Ano: to je ono věčně se otáčející kruh (das ewig rollende Rad), zárodek, z něhož se odvíjí veškerý počátek.

Poznámky:

[1] HERWIG BIRG: Aus Politik und Zeitgeschichte, č. 20, 2003

[2] Frankfurter Allgemeine Sonntagszeitung z 1. dubna 2006

[3] GUILLAUME FAYE, Avant-Guerre. Chronique d'un cataclysme annoncé, Paris 2002. G. LOCCHI: ital. filozof a muzikolog. Jeho příspěvky lze mj. nalézt ve sbornících a časopisech (Thule-Bibliothek, Elemente der Metapolitik) vydávaných Seminářem Thule (Thule Seminar). Plánuje se rovněž vydání některých jeho knih. Úplná bibliografie vyšla in: PIERRE KREBS, Mars Ultor 2001. Der Taschenkalender der Avant-Garde, Kassel 2000.

[4] V německém vydání byly dva pojmy („Etnokracie“ a „Genopolitika“) doplněny.

[5] BERNHARD KUMMER, Anfang und Ende des faustischen Jahrtausends, Leipzig 1934.

[6] PIERRE KREBS, Im Kampf um das Wesen, Horn-Kassel 1997.